

MILJENKO JERGOVIĆ

Lepo te prosim, naj nikar ne skoči

Bilo je poletje, pod Biokovim so goreli požari, zavijale so gasilske sirene, ljudje so tekali z brentami, polnimi vode, morje je dišalo po Coppertonu in se lesketalo v barvah naftne mavrice, mi pa smo pakirali stvari v spačka in se pripravljali za pot v Sarajevo. Pred osmimi meseci je umrl deda, končal sem prvi razred osnovne šole v Drveniku in lahko smo se lepo vrnili domov. Od sedaj naprej bo naš dom v Sarajevu in ne malo v Sarajevu, malo v Drveniku, saj ni več dedove astme in ni nobenega razloga več, da ne bi na morje poslej prihajali le kot turisti. Drvenik ni bilo naše domovanje, kot se mi je zdelo, ampak je bilo domovanje dedove bolezni, kot bolnišnica, v katero se gre po zdravje, a pravzaprav vsi vedo, da se v njej na koncu koncev umre.

Odhajamo za zmeraj. Zdi se mi, da odhajamo za zmeraj, saj se drugače ne da pojasniti tega, da smo v prtljažnik spravili svoje zimske jakne in čevlje in da za sabo nismo pustili ničesar, razen občutka, da se ne bomo več vrnili ali pa se bomo vrnili kot ljudje, ki pridejo na oddih in jim je vse začasno in so precej nervozni, saj si poskušajo čim bolj oddahniti in zato vpijejo drug na drugega in vlečejo tuje otroke za ušesa. Zoprno mi je, ko pomislim, da bomo tudi mi naslednjo sezono turisti in že se počutim kot mali Nemeč, ki vreščeč beži iz morja, ko med skalovjem zagleda raka, in ki ga peljejo v zdravstveni dom v Makarsko, če stopi na ježa. Na mojem nožnem palcu so tri črne pikice, to so tri ježeve bodice izpred treh let; nisem povedal babici in dedu, da sem stopil na ježa, saj bi potem na ognju

segrevala iglo, to pa je videti grozljivo in zagotovo boli, ko ti jemljejo ven bodice, ampak sem si jih sam pobral ven, z nohti, razen teh treh, ki se jih ni dalo izpuliti in jih zdaj nesem v Sarajevo kot spomin in dokaz, da nisem le navaden turist.

Počasi se peljemo skozi mesto; mimo korakajo ljudje z blazinami za napihnit, deklica z obročem okoli pasu, obroč z račjo glavo; ona je pol deklica, pol raca; ob cesti stojijo ljudje, ki jih poznamo, teta Senka, barba Tomislav, teta Tere, mahajo nam, saj vedo, da ne odhajamo tako kot vsako leto, ampak zares. Babi jim maha nazaj, jaz pa spuščam pogled, ker me je sram. Sram me je, ker se v našem življenju dogaja nekaj pomembnega in za to vsi vedo. Pomembne zadeve bi morale ostati skrite. Morali bi oditi ponoči, tiho, medtem ko drugi spijo, da nas ne bi nihče videl ne slišal, da nihče ne bi vedel, da smo odšli, ampak bi si mislili, da nas sploh ni bilo. Pravzaprav bi morali iti, kot da smo tudi mi umrli.

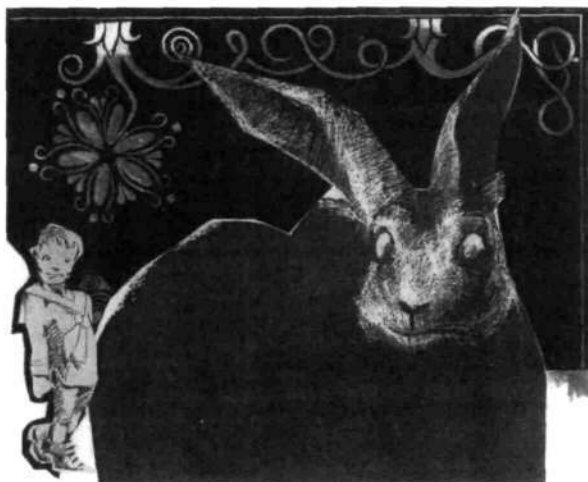
Vozi nas stric Naci, moj stric z Ilidže. Ima brke, očala s črnimi okvirji in čevlje velikosti devetintrideset, meni pa se zdi kot kak francoski igralec namiznega tenisa, ki ga na koncu balade premaga Kitajec. Obrne se in me vpraša *ti je kaj hudo*, rečem *ne, ni mi hudo* in zrem v majcene glave kopalcev v morju, ki se blešči, v dve jadri daleč od obale in na Hvar, še dlje stran, čisto na horizontu, tam, kjer se stikata nebo in zemlja in živijo Hvarčani, ki so, tako se mi je zdelo, preden so me peljali na otok, pol ljudje, pol marsovci.

Ne vem, če mi je hudo, vem samo, da me je strah, ne bi pa priznal ne prvega ne drugega, niti če bi mi bilo hudo ali žal. To se ne sprašuje in ko bom velik, bom ob prvi priložnosti povedal, da *se tega ne sprašuje*, takšnim vprašanjem sledi en sam odgovor, sledi le ne, ne, ne, zmeraj le ne, ni mi hudo, ni me strah, nič mi ni in vsi so lahko silno zadovoljni zaradi tega, naj poskakujejo od veselja in naj jim potem vse popada iz žepov in žvenketa po asfaltu, saj je spet nekdo rekel, da mu ni hudo in ga ni strah, vsi pa vedo, da se to reče samo, ko ti je hudo in ko te je strah, pa tega ne smeš nikomur povedati.

Tam dol med borovci je ubogi fičko, zbadam s prstom Nacija v ramo. *Kdo pa je ta Fičko? ... To ni kdo, to je avto. Lani je zletel z magistrale in ga še nihče ni odpeljal ... Mogoče pa zato, ker je ostalo samo ogrodje, pa ga nihče ne rabi? ... Ne, ni zato. Ta fičko nima več nikogar od svojih, saj so vsi umrli, voznik in še dva ... Ubožci ... Ne, oni so bili ubogi lani, zdaj pa je ubog samo fičko. Njih so odpeljali v Bjelovar in jih tam pokopali, saj so bili iz Bjelovarja, fičko pa je ostal tu, čeprav je tudi on iz Bjelovarja. Sem videl registrske tablice ... Čisto useeno je, kje leži ogrodje. Ogrodje je samo smet ... Fičko ni smet, on je ubogi fičko in je bil njihov avto. Nekdo ga je imel včasih rad. Stric Naci je trznil in z njim je trznil tudi spaček – no, pa naj še kdo reče, da je lahko spaček smet – kot odrasli vedno trznejo, če česa ne razumejo, pa jim potem razložiš. Nič ni večno, sploh ni važno, če ga je imel nekdo nekoč rad. Zdaj je smet in pika, je rekel. A so mrtvi ljudje smeti? sem vprašal in vedel, kaj mi bo odgovoril in prav tako sem vedel, da ti, mrtvi ljudje, pravzaprav pomenijo – moj deda. Ne klati neumnosti, se je zdramila babi, stric Naci pa je molčal, vozil avto in do Sarajeva ni rekel nič več.*

Mesto je bilo soparno in pusto. Reka je zaudarjala, kot bi milijon ljudi pozabilo splahniti milijon stranišč. Zdelo se mi je, da obstaja krivec za vse to ali pa sem kaznovan zaradi nečesa, česar sploh nisem ušpicil, pa sem vseeno kaznovan, to vsi vedo in se zdaj do mene vedejo kot do sužnja ali vojnega ujetnika na kakem pacifiškem otoku, v filmu, v katerem Japonci neznansko vpijejo, ženske pišejo pisma, Lee Marvin pa zvezan leži na pesku in mu sonce blešči v oči. *Fuj!* sem rekel, ko smo prečkali most pri Viječnici. *Nehvaležnež ti!* me je mami poskušala treščiti, pa sem se pravočasno izmaknil. Huda je, odkar smo prišli. *Nikar ne misli, da te nima rada*, mi je šepnila babi. Delal sem se, kot da je nisem slišal; šel sem naprej, trdno odločen, da ne rečem več nobene. In da nikoli več ne bom nobene rekel. Naj Miljacka le smrdi, naj ona kar vpije, naj se zgodi kar koli, jaz ne bom nikoli več nobene rekel.

Gre pravzaprav za to, da se me mami boji. Ne boji se mene kot mene, ampak jo je strah, ker ima otroka. Prej je ni bilo strah, ker je bil deda živ, ker sva bila pogosto ločena in je lahko opazovala, kako rastem. Kadar je kdo ves čas ob tebi, ne opaziš, kako se spreminja, zdi se ti vedno enak in lahko odkrivaš le njegove slabe strani. Odkar smo za zmeraj prišli v Sarajevo, pa drug pri drugem odkrivava slabe strani. Ne bi vedel, kaj slabega je odkrila pri meni, in nočem razmišljati, kaj slabega sem sam odkril pri njej, a se mi zdi, da sva drug drugega močno razočarala, čeprav se mi hkrati celo zdi, da sva razočarana, ker naju je strah. Jeseni bom šel v *Osnovno šolo Silvije Strahimir Kranjčević*; tam nikogar ne poznam in niti nočem spoznati. Želim si, da bi bil neviden in bi se prikazal le kdaj pa kdaj, recimo mrtvem dedu, ki je dober, ker molči in se ne jezi, nič ne počne, pa je vseeno nekje; v moji glavi, v mami in babici, ko se izogibata odpiranju omar, v katerih še zmeraj visijo njegove kravate in so še zmeraj zmečkane na tistem mestu, kjer je zavezoval vozle.

Oči pride vedno kot kakšen tip iz televizijskih reklam, potegne nekaj iz žepa ali torbe, nekaj izusti in potem mami, on in jaz ves dan ravnamo v duhu tega, kar je izustil. To pa zato, ker pride oči le enkrat tedensko in ima celih šest dni, da si izmisli poved. *Danes bomo spoznavali domači kraj in pili bomo moško vodo*, je rekel ter naju strpal v renault 4; meni je bilo med potjo slabo, ampak sem zadrževal v trebuhu, da ne bi bruhal, ko pa mi je kljub vsemu malo ušlo, sem kar pogoltnil. *Ti je slabo?* je vprašala mami, ko smo bili že pred Olovim. *Ne!* sem rekel in napravil napako. Ne bi smel odpreti ust: v trenutku, ko sem jih odprl, sem bruhal, in to očku, ki je vozil, naravnost za vrat. Nekoliko se je sključil, vrat se mu je skrajšal in vozil je dalje, dokler nismo prišli do prve gostilne. Slekel je srajco in jo šel oprat na dvorišče k vodnjaku. Bil je v sami spodnji majici, ki je bila videti kot ribiška mreža, iz katere so kukale njegove sive kocine. Moj oči je takrat od zadaj izgledal kot opica, ki so ji oblekli spodnjo majico, da bi se imeli čemu smejati.

Nič ne skrbi, je rekla mami, *ampak le glej, da ne boš spet lagal, če ti je slabo, povej, da ti je slabo, te nima bit za kaj sram*. Zdelo se mi je čudno, da se niti ona niti on ne jezita name. Ponavadi sta se jezila za vsako malenkost. Ko praviš, da ti ni nič, ko si močan in ti sploh ni slabo, ti ne bo nihče zameril, četudi boš bruhal. Ne bi vedel, zakaj je temu tako, a sem prepričan, da kljub vsemu ne bom povedal, ko mi bo naslednjič slabo.

Gremo naprej, je rekel oči. Srajca je visela na obešalniku, zataknenem nad oknom, mami se je kar naprej obračala, da bi videla, kako je z mano, on je vozil v sami spodnji majici in je bil, takole od zadaj, podoben voznikom tovornjakov iz ameriških filmov. Če bi nas takrat videl kdo, ki nas ne pozna, bi verjetno mislil, da smo ena srečna družina in da si vse v življenju delimo. Pravzaprav smo takrat morda celo res bili ena srečna družina in morda se je naše življenje delilo na dva dela, ki sta se vključevala in izključevala hkrati. V prvem sta bila onadva ločena, živela sta povsem ločeni življenji, ona je bila prizadeta, ker je on tak, kakršen pač je, in ker ga je sploh srečala, on pa je bil prizadet, ker je ni znal obdržati in ker je vse, kar je napravil, napravil narobe, tako kot odrasel moški ne bi smel. Resnice o tem prvem delu ni poznal nihče razen očka in mami in ko sta komu kdaj pripovedovala o sebi in svojem mrtvem zakonu, sta – v to sem prepričan – pripovedovala same laži ali pa tisto, kar jih je opravičevalo. V drugem delu življenja, ki se je odvijal enkrat tedensko ali dvakrat na leto, sta bila ena srečna družina, zbrana okoli mene kot tisti konji, privezani za mlinski kamen, ki ves dan hodijo drug drugemu za repom, pa se nikoli ne dotaknejo.

Prispeli smo v Kladanj. Hotel je bil prazen; receptor je stal za pultom, pogled je spustil na knjigo gostov in tako stoje spal. Natakarski si je požvižgaval eno od tistih popevk, v katerih se imata dva rada, a je eden od njiju bolan, drugi pa žaluje; v roki je držal velik srebrn pladenj, obraz je skremžil v grimaso, ki izraža trpljenje, in zdelo se je, da bo, ko bo pesem dosegla vrhunec, zagnal pladenj v zid, slekel natakarski suknjič in se vrgel v reko, vse samo zato, ker se je v pesmi zgodilo, kar se je zgodilo. Res ne vem, zakaj si ljudje prepevajo in

požvižgavajo takšne pesmi, ko pa jim je zaradi njih tako težko pri srcu, da bi pri priči vse razbili.

Želite, je rekel natak, a je pozabil zamenjati izraz na obrazu. *Dve kavi in kokakolo*, je rekel oči. *Kole ni!* je zatarnal natak. *No prav, potem pa gosti sok*, se je oči na brzino domislil rešitve. *Kava, kava in gosti*, je natak naročilo prevedel v natakarski jezik in se čez dve minuti prikazal kot kak cirkusant in s tistim pladnjem lovil ravnotežje. Z enega na drugi konec pladnja sta polzeli skodelici za kavo in kozarec soka, a niso niti trčili niti se ni polila ena sama kapljica. Bil je zadovoljen in je čisto pozabil na popevko o dveh zaljubljenih, enem bolnem in drugem žalostnem.

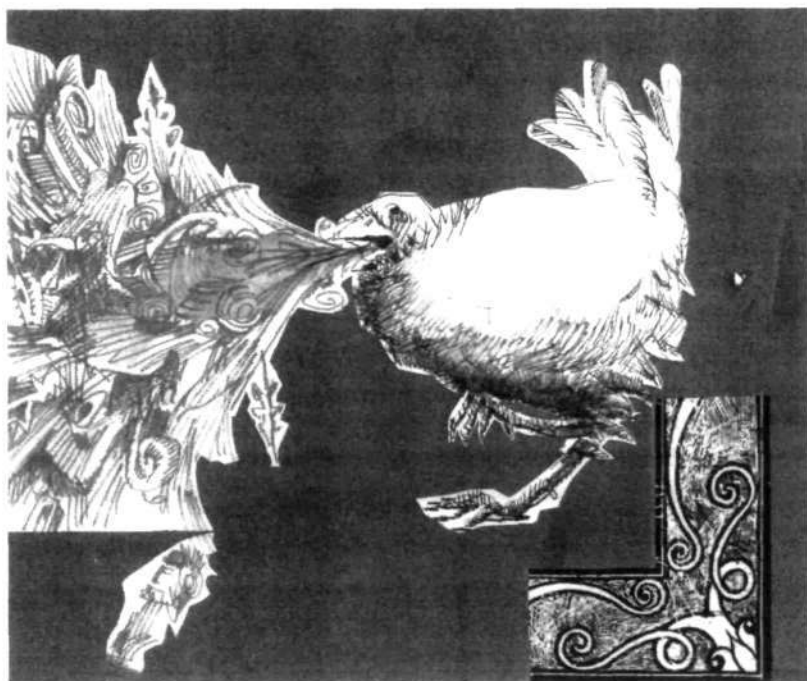
Za hotelom je bazen, ga gremo pogledat? Oči je v resnici poznal ta kraj. Mami je bilo vseeno. *Gremo, gremo*, sem kar poskočil. Bazeni je bil velik in modre barve, takšne modre barve, ki jo je mogoče videti samo na bazenih, a kopal se ni nihče, pa tudi naokoli ni bilo nikogar. Povsem prazen bazen, do vrha napolnjen z vodo, je čakal na nas. Nad bazenom je stala skakalnica, visoka kot nebotičnik. Škoda, da nimamo kopalk, sem rekel. *Saj je verjetno prepovedano*, je hitel pojasnjevati oči, mami pa ga je pogledala s tistim pogledom, s katerim pogledaš človeka, ki ga ujameš pri ponesrečeni laži. Očku je bilo žal, da je bazen sploh omenil, saj se mu je, čeprav je bilo povsem nemogoče, da se bova zdaj zdaj slekla in skočila v bazen, zdelo, da bo ostal na suhem in se bo muzal in ga bova midva klicala, naj pride v vodo, in si bo potem izmišljal izgovore in razloge, zakaj se ne sme kopati. Moj oči namreč ne zna plavati, misli pa, da jaz tega ne vem. Mami mi je že enkrat davno povedala, da se ni nikoli naučil plavati in da ga je tega sram. Povedala mi je tudi, da ga je še bolj sram tega, ker slutiti, da jaz vem za to, a ne sme nič reči in ne sme nič vprašati. Do popolnosti pa je razvil spretnost, kako mi prikriti, kar že vem, tako da smo lahko celih petnajst dni v Drveniku in se ves čas zdi povsem normalno, da niti stopi ne v morje.

Lepa skakalnica, je rekla mami in se nato povzpela visoko tja gor. Šla je počasi, korak za korakom, oblečena, po deski, ki se je tresla in poskakovala pod njo. Ko je prišla do roba, je pogledala dol in razširila roke, kot da bo poletela, potem pa jih je počasi spustila. Oči jo je opazoval, kapljice potu so se mu prikradle na čelo, odprl je usta, kot bi hotel nekaj reči, in v resnici je hotel nekaj reči, pa ni vedel, kako in ni vedel niti, ali naj reče meni ali njej. Mami je spet razširila roke, deska pod njo se je zatresla, posmehovala se je globini in spuščala roke in bila je videti vesela kot kdo, ki se je povzpел zelo visoko in je zato v resnici prepričan, da je nad vsem v življenju in da se mu ne more zgoditi nič več slabega, saj so ljudje drobceni kot mravljice, hiše so majhne, kot bi bile iz lego kock in ni je težave in ne strahu, ki se s te višine ne bi pomanjšala.

A bo skočila? sem vprašal in čisto vseeno mi je bilo, da je oblečena, tam visoko zgoraj, in da je voda trda, če padeš s take višine, bilo mi je vseeno, da je tisto moja mami, da se lahko razbije kot kaka steklena reč ali pa da iz bazena zleze čisto mokra, v pisanem krilu in v čevljih in z lasmi, ki ne bi bili več podobni frizuri, ko pa je mami brez frizure, pade v depresijo, pije lexilium in

ponavlja, da je stara in napol mrtva, da je šlo življenje mimo in se ji ne bo zgodilo nič več lepega. Meni bi veliko pomenilo, če bi skočila kar taka, da bi se v bazenu spremenila v nekaj drugega in potem zlezla ven ali pa bi jo iz bazena povlekla zaspani receptor in obupani natakak, da bi klicali rešilca, da bi ležala ob robu bazena, da bi ji oči preverjal zenice in meril utrip in bil vesel in zadovoljen, saj je spet vse na kopnem in na kopnem ni treba znati plavati.

A bo skočila? sem bil zdaj glasnejši, da ne bi mogel reči, da me ni slišal. *Ne vem, res ji ne bi bilo treba*, je zvenel, kot da so ga postavili pred strelski vod in mu je bilo precej do tega, da bi pogumno umrl, no, v resnici pa se je podelal v hlače. *Zakaj ji res ne bi bilo treba, pa bi morala, zakaj pa je potem plezala, če ne misli skočiti? ... Je grozno visoko, pa še oblečena je ... Pa kaj, če je oblečena, se bo že posušila, zakaj že enkrat ne skoči*, sem bil neučakan in užival sem v njegovem strahu; želel sem si, da bi vse to čim dlje trajalo, da bi stala tam gori in dvigala roke, da bi ga mučila, vse dokler ne bi zajokal; ona ga je mučila iz nekih svojih razlogov, verjetno zaradi tiste resnice, ki je ne pozna nihče, jaz pa sem ga mučil, saj mi je bilo vseč, mučil sem očka, kot to počnem mravljam, jim trgam nožice in krilca, jih gledam, kako opletajo in kako se brez ene noge sprehajajo, kot bi jo še vedno imele, saj jih je sram, da tega ne bi kdo opazil, da druge mravlje ne bi opazile, da jim nekaj manjka, in potem v svetu mravelj nikoli več ne bi bile to, kar so bile. *Lepo te prosim, naj nikar ne skoči*, je mrmral očka in me prvič nekaj prosil. Hočem reči – prvič v življenju; prej se to ni dogajalo, saj je bil velik, jaz pa le otrok. Saj sem vedel, da enkrat pride tudi dan, ko očetje prosijo svoje otroke. To sem vedel iz zgodbe o dedovem umiranju, ki pa bi morala ostati skrita pred mano, pa ni, saj niso ničesar znali skriti, ker so se zmeraj ušteli, ko so mislili, da spim ali da ne slišim izza zaprtih vrat. Deda je ležal na postelji, na kateri spim, odkar smo se vrnili iz Drvenika, pripeljali so ga iz bolnišnice, ker je želel umreti doma, verjetno se mu je zdelo, da ne bo umrl, če ga peljejo domov; saj ne moreš umreti med rečmi, ki te imajo v spominu kot živega. Mami je sedela pri njegovih nogah, on pa je iztegnil kazalec in sredinec in ju vsake toliko prislonil k ustom. *Lepo te prosim, daj mi cigareto*, je rekel. *Ne, očka, ne smeš kaditi*, mu je ugovarjala, čeprav je vedela, da je čisto vseeno, saj ko človek enkrat umre, ni več stvari, ki bi škodila njegovemu zdravju. Potem sta pol ure molčala, on je prsta prislanjal k ustom in slišati je bilo le šuštenje poštirkanih rjuh; babi rjuhe štirka, pa nihče ne ve, zakaj to počne, razen če tega ne počne zato, da bi vsak naš gib, tudi tisti poslednji – pred spanjem in pred smrtjo – za sabo pustil kak šum; potem je on spet rekel *lepo te prosim, daj mi cigareto*, ona pa je strogo povzdignila glas očka, *ne bodi trapast, ti ne smeš kaditi*, saj je bila prepričana, da mora umiranje skriti pred njim. Deda jo je pogledal, imel je modre oči, ene naših modrih oči, vsi imamo modre, čeprav je na svetu malo ljudi z modrimi očmi, in ji rekel *ti, ne bodi trapasta, vse vem in kot boga te prosim, daj mi cigareto*. Mami pravi, da je to rekel nekako melanholično, ampak ji ne verjamem, saj vem, da je deda zavpil, kolikor je, umirajoč, lahko zavpil, in da on nikakor ni zvenel melanholično, saj ni maral nikakršnih

pametovanj; prižgala je cigareto, potegnila dim in mu jo podala; to je bila njegova zadnja cigareta, takšna, za katero je moral biti oče, ki nekaj prosi svojega otroka. Zadnjič sem pred hotelom Evropa videl fanta in dekle. Najprej sta se poljubljala, potem pa je ona prižgala cigareto, potegnila dim in jo podala; ko bom velik in če bom spet naletel na tega fanta in to dekle, jima bom povedal, da se to ne dela in naj za kaj takega raje počakata, dokler ne bosta umirala.

In tako me je oči že pri mojih desetih letih nekaj prosil. Namesto da bi se počutil odraslega, me je postalo strah. *Kako to misliš – lepo te prosim, naj ne skoči. Če hoče skočit, bo skočila, kaj imam jaz s tem, pusti me lepo pri miru, sploh pa je nisem jaz nagovoril, naj spleza gor*, sem bil besen nanj, ker je bil prestrašen in tako šibek in ker me je prosil s tistim glasom, s katerim prosim jaz, kadar sem prestrašen in šibek in kadar mi delajo kaj groznega, pa so te prošnje vedno zaman in jih nihče nikoli ne usliši, niti on ne, ki zdaj od mene pričakuje, da bom popravil to, da se ni naučil plavati, ali pa bi moral popraviti kaj drugega, nekaj, česar sploh ne razumem, kot tudi on ne razume nobenega od mojih strahov.

Kaj pa, če bi ti splezal tja gor in jo prosil, naj ne skoči, sem predlagal, kot da je to popolnoma normalno in prav čudno, da se ni tega že sam domislil. Oči ni odgovoril, še naprej je zrl v višino, v mami, ki je vsake toliko zamahnila z rokama, njen nasmešek pa je postajal vedno večji in zdelo se je, da bo bruhnila v smeh kot med Chaplinovimi filmi in se bo skotalila s tiste deske. *Splezaj tja*

gor in ji reci, naj ne skoči, vsa mokra bo, mogoče pa se bo tudi potolkla, če bo skočila, sem ga vlekel za rokav. Ugriznil se je v spodnjo ustnico, poklical mamino ime, delala se je, kot da ga ne sliši ali pa ga v resnici ni slišala, potem pa je stopil k skakalnici, z mehкими nogami, v kolenih je klecal, kot klecajo otroci, ki poskušajo skočiti s četrte stopnice; vzpenjal se je k deski, vzpenjal se je počasi, moj očka, moj zgroženi, prestrašeni očka neplavalec, tisti očka, ki se boji že višine, boji se svoje bivše žene v višinah, nje, ki je postala tako močna, da se mu maščuje, čeprav niti ne ve, zakaj; vzpenja se, ker sem mu rekel, naj spleza gor, in ker ni našel razloga, ki bi ga tega odrešil; popustil je njegov razum, ki mu je do tedaj omogočal, da ni nikoli stopil v morje, pa se mi to niti za trenutek ni zazdelo čudno, in je na vsako povabilo, naj zaplava, našel dober izgovor, tak izgovor, ki ga imajo samo veliki in resni očetje.

Ej, stoj, kam pa rineš, prihajam dol, je vzkliknila mami, ko je bil že nekje na polovici železnih stopnic. Obrnila se je na deski, kot da to počne vsak dan in kot da sploh ne bi bila visoko. V naslednjem trenutku smo že vsi trije stali ob bazenu in vse se je začelo vračati v neko staro stanje, ko vsak strah spi na dnu srca, na dnu velike črne votline, in ne pride ven, razen če ga kak hudobnež ne spodi.

Vrnili smo se k našem natakarkju. *A ti piješ, ko voziš?* se je razburila mami, natakark je prinesel dvojno lozo za očka, gosta soka za mami in mene. To je bilo *gosti, gosti in dvojna loza*. Oči je rekel *drugače ne pijem, ampak danes pa moram*. Mami potem ni vprašala *zakaj pa danes moraš*, ampak je rekla *pa saj verjetno ne bo miličnikov*.

Potem smo šli k izviru moške vode in pili smo jo vsi. *A boš zdaj postala možki?* Mami se je nasmehnila *zame je že malo pozno ... Zame pa ni*, sem rekel in spil še en kozarec. Oči ni rekel nič, pil je, delal je velike, odrasle požirke, takšne, s katerimi bi lahko naenkrat pogoltnil celo morje, če le ne bi bilo slano; spomnil sem se morja in Drvenika in tega, da me ne bo več tja. To življenje, to samosarajevsko življenje, je bilo zelo zares in mi že ni bilo všeč, saj so v njem živeli strahovi, ki niso bili razumljivi. Vsak je imel svoj strah in vsak s svojim strahom se je srečal s tistimi, ki jim ta strah ni pomenil nič, morda se jim je zdel le igrača. Zazdelo se mi je, da vem, kaj pomeni biti odrasel.

Vrnili smo se v avto, srajca se je že posušila, oči jo je oblekel. *Saj ne boš bruhal, a ne, da ne?* se je smejal, jaz pa sem gledal v tla in mu nisem odgovoril, saj sem vedel, da bom zagotovo bruhal, tako mora biti, in njima bo to še v veselje; nisem mogel pobegniti, nikamor in nikoli se ne da pobegniti, lahko samo poveš kako malo laž, nikakor pa ne smeš odpirati ust, ko te sprašujejo, če boš bruhal, če te je strah, če ti je žal. Tako, in nikomur ni treba razlagati, zakaj je ubogi fičko ubog in zakaj očetje ne smejo ničesar prositi svojih otrok.

Prevedla Teja Kleč

Iz zbirke kratkih zgodb Mama Leone, ki bo v novembru izšla pri Založbi Goga.